

Justitsministeriet finder i lighed med udvalget, at indførelse af en regel, hvorefter den sigtede ikke er forpligtet til at medvirke ved en konfrontation, må antages at give anledning til betydelige vanskeligheder i den praktiske efterforskning. Som anført af udvalget er der grund til at tro, at den sigtede i langt de fleste tilfælde vil medvirke til gennemførelsen af en konfrontationsparade, hvis politiet som i dag kan meddele, at den pågældende er forpligtet hertil.

Justitsministeriet finder endvidere, at der ikke kan antages at være behov for en regel, der udtrykkeligt fastsætter, at den sigtede har pligt til at medvirke ved en konfrontationsparade. Som anført af udvalget må det forhold, at politiet hjemles adgang til at foretage konfrontationsparade, antages at indebære, at den sigtede kan tvinges til at medvirke. Justitsministeriet er dog også enig i, at en tvangsmæssig gennemførelse må forudsætte, at sigtede anholdes, og at det på baggrund af de foreslåede krav til mistanke og kriminalitet ved konfrontationsparade næppe i praksis kan volde vanskelighed, at anholdelsesreglerne skal iagttages i sådanne tilfælde.

Endelig kan Justitsministeriet tiltræde, at der i tilslutning til de foreslåede regler om betingelserne for konfrontation indsættes en bestemmelse, der bemyndiger til administrativt at fastsætte nærmere regler om gennemførelsen af konfrontationsparade. Justitsministeriet vil ved udmøntningen af en sådan bemyndigelsesbestemmelse være opmærksom på de almindelige principper for afvikling af konfrontationsparader, som udvalget har anført i tilknytning til sit forslag om en bemyndigelsesbestemmelse på dette område.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 817.

Justitsministeriet er endvidere enig i, at der er behov for en præcisering af reglerne i retsplejelovens § 745, stk. 3, således at det udtrykkeligt fremgår, at politiet kan gennemføre en konfrontation, der ikke kan udsættes, i tilfælde, hvor forsvareren ikke har mulighed for at overvære den. Som anført af udvalget bør der også i disse tilfælde være pligt for politiet til straks at underrette forsvareren om det foretagne. For så vidt angår det nærmere indhold af ændringerne henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 745, stk. 3.

5. Efterlysning

Politiet anvender i praksis efterlysninger i en række forskellige situationer. Efterlysninger kan anvendes som led i en strafferetlig efterforskning og angå personer, der er under mistanke for at have begået en forbrydelse, eller personer, der søges som vidner til en

forbrydelse. Efterlysninger anvendes endvidere uden for strafferetsplejen, f.eks. efterlysning af bortgæede eller savnede personer.

Der sondres normalt mellem *intern efterlysning*, som sker gennem politiets interne meddelelsesorganer, og offentlig efterlysning, som typisk sker gennem massemedierne, men som også kunne ske f.eks. ved efterlysningsplakater.

Offentlig efterlysning af formodede gerningsmænd indebærer efter omstændighederne en overtrædelse af straffelovens bestemmelser om freds- og ærekrænkelser, herunder navnlig § 267, idet efterlysningen medfører udbredelse til offentligheden af en sigtelse for et strafbart forhold, dvs. et forhold, der - navnlig hvis der er tale om et grovere strafbart forhold - er egnet til at nedsætte den efterlyste i medborgeres agtelse. En offentlig efterlysning vil på den baggrund ofte kunne karakteriseres som et straffeprocessuelt tvangsindgreb.

Også interne efterlysninger vil efter omstændighederne kunne realisere gerningsindholdet i straffelovens § 267, og interne efterlysninger må derfor i visse tilfælde også anses for straffeprocessuelle tvangsindgreb.

Efterlysning af en person som forurettet eller som vidne indebærer derimod ikke i sig selv nogen sigtelse for ærerørigt forhold. Sker der derfor som led i en strafferetlig forfølgning efterlysning af personer som vidner, realiseres der i almindelighed ikke et ellers strafbart gerningsindhold. Sådanne efterlysninger kan derfor ikke anses for straffeprocessuelle tvangsindgreb.

Forskellig fra efterlysning af bestemte og af politiet identificerede personer er de tilfælde, hvor politiet ikke kender identiteten af den eftersøgte person (en formodet gerningsmand), og hvor man derfor søger at finde frem til den pågældende gennem udsendelse af mere eller mindre vage beskrivelser af personen. Sådanne tilfælde falder formentlig også uden for området for straffeprocessuelle tvangsindgreb, idet ærekrænkelser efter straffelovens § 267 forudsætter, at identiteten skal være kendt eller genkendelig for en større kreds. At navnet ikke nævnes, er dog ikke i sig selv tilstrækkeligt til at bringe forholdet uden for § 267, hvis det ud fra sammenhængen er klart for en større kreds, hvem der sigtes til. Dette gælder f.eks. i de tilfælde, hvor politiet offentliggør et for en større kreds genkendeligt foto af den formodede gerningsmand.

Offentlige efterlysninger af bortgæede eller savnede personer eller af undvegne strafafsonere anses ikke for straffeprocessuelle tvangsindgreb, idet disse efterlysninger ikke er midler, der anvendes som led i efter-